

Conde se'ns ha lletraferit

Fabià Estapé comenta el perquè de les astronòmiques fiances que el jutge ha imposat a Mario Conde i Arturo Romaní per sortir de la presó.

Ja saben que el jutge de Madrid té un cor tendre. Després d'unes setmanes de reclusió del nen de la brillantina, Mario Conde, i d'Arturo Romaní, a la presó modèlica d'Alcalá-Meco, ha trobat que pots ja n'hi havia prou. Prou per a qui? Però deixem-ho de moment. El fet és que a mitja tarda, a l'hora del cafetó, tot el Madrid que compta sabia que els grans homes del vell Banesto, Mario Conde i Arturo Romaní, podien acollir-se a la llibertat provisional amb un mitjà ben senzill: pagant una fiança i restant a disposició del jutjat més a prop del seu domicili. No res, si s'hi fixen. En la situació actual de les presons de l'estat un 26% dels hostes resten a l'espera de la resolució de la seva "detenció provisional". És un percentatge força respectable, sense arribar a la monstruositat que es va trobar aquella ànima de càntir que es deia Fernando Ledesma i que ens els va posar tots en llibertat. Són aquells temps —no tenen un xic de memòria?— quan el monstre de Manuel Fraga Iribarne parlava pertot arreu de la "manca de seguretat ciutadana". És ben cert —certes estadístiques no fallen— que, al cap de poques setmanes, la majoria d'alliberats pel Jean Jacques Rousseau que teníem de ministre de Justícia ja eren de nou engarjolats.

Ara les coses s'han fet amb més experiència, o amb més murrieria, si volen.

Mario Conde. L'ex-cap de Banesto ha hagut de pagar 2.000 milions de fiança.

Per començar deixen sortir Mario Conde i Arturo Romaní Biescas, però... pagant. En uns termes jurídics que ens deixen freds, es tracta de quantitats destinades a dissuadir els alliberats de cap vel·leïtat de fugir —com en Roldán, per exemple—. Mirin, si no, les fiances que els han imposat. A l'ex-president de Banesto, Mario Conde Conde, amb domicili a Madrid, carrer de Triana, la quantitat de

2.000 milions de pessetes. Al seu company, i ex-vice-president de Banesto, Arturo Romaní Biescas, la quantitat de 1.000 milions de pessetes. Conec un bon nombre de persones que han trobat força enraonades aquestes quantitats; no n'han faltat d'altres que em diuen que, donada la fortuna que hom els calcula, això és poca cosa més que una engruna. Jo no sé què dir-hi, i respecto massa els lectors d'EL TEMPS per entrar en discussions.

Hi ha una cosa ben certa i és que molts i molts dels antics "companyans" de Conde i Romaní amb fraccions ridícules de les sumes aportades per Conde i Romaní sortirien al carrer. De totes maneres, els qui sabem les angúnies que aquests dos il·lustres excarcerats han hagut de passar per trobar els 3.000 milions de pessetes —sense comptar que falta encara l'atribució de la responsabilitat civil—, recordem prou què va ocórrer, fa un grapat d'anys, amb Antibióticos: va ser Bankinter, filial del Banc de Santander, qui es va haver de gratar la butxaca —no són estúpids els Botín!—, amb uns tipus d'interès que faran veure al parell d'excarcerats que l'època del diner sense preu, de la facilitat per ficar la mà al calaix del pa ha passat a la història. Si més no per a ells —per molt números u que siguin de la difícilíssima Oposición de Abogados del Estado.

Fabià Estapé

La recuperació del temps perdut

El Bloc de Progrés Jaume I, segons Alfons Cervera, hauria de traure la gent al carrer de la reflexió i de l'acció per omplir un buit de l'esquerra d'aquest país.

No resulta fàcil urbanitzar des de la decència política un paisatge tan desolat com el que afronta l'esquerra en aquesta línia (més corba que mai) cap a les eleccions del mes de maig. Cal ultimar estratègies que, amb més temps, haurien estat més fixades, menys proclius a la improvisació, definitivament

més prop de les solucions gratificants que de la incògnita que, ara com ara, asseguren les enquestes que apareixen tots els dies als mitjans de comunicació. I en aquestes estratègies ocupa un paper important la recuperació de la veu cívica, de l'entramat cultural capaç de dur aquesta veu cívica als llocs i a les gents que ja fa

temps, potser massa temps, que hi van al seu aire, sotmesos a l'única iniciativa que és moda: la de les recerques individuals, la de la supervivència com a únic quadern de bitàcola per a naufrags més o menys perduts en la incertesa.

I des d'aquí, des de la necessària estratègia que ens restitueca l'esperança, ha d'o-